

Ve Švédsku, ve farnosti Lönneberga*), žil kluk, který se jmenoval Emil, a tak se mu říkalo Emil z Lönnebergy. Byl to pěkný divoch a paličák, a vůbec nebyl tak hodný jako vy. Ale vypadal roztomile, to se musí nechat. Pokud ovšem nevřískal. Měl kulaté modré oči a buclaté červené tvářičky a k tomu světlé kučeravé vlasy. Prostě vypadal líbezně, že by si o něm člověk myslel, že je opravdový andílek. Ale to by se pěkně napálil.

Bylo mu pět a měl sílu jako býček. Bydlel v Lönneberze ve švédském kraji Smålandu**) na statku Kocouří. Takže mluvil smålandsky, drobeček maličký, ale s tím se nedalo nic dělat. Ve Smålandu se prostě a jednoduše mluví smålandsky. Když chtěl čepici, neřekl: Chci čepici. On to říkal takhle: „Já chcu čepicu.“ A ta jeho čepica byla kšiltovka, měla černý kšilt a modré dýnko, žádná krása. Jednou mu ji tatínek přivezl z města. Emil z ní měl ohromnou radost, a když si měl jít večer lehnout, žadonil: „Já chcu čepicu.“

*) Čti: leneberga

**) småland

Maminka si rozhodně nemyslela, že by měl jít spát v čepici, a chtěla ji odložit do předsíně na polici, ale Emil zavřískal, až se to rozléhalo po celé Lönneberze: „Já chcu čepicu!“

Potom chodil Emil spát v kšiltovce každou noc po celé tři týdny. Docela to šlo, i když ho to trochu tlačilo. Ale hlavní věc byla, že prosadil svou, na to on vždycky dbal. Především se nic nesmělo řídit podle maminky. Jednou o Vánocích se pokusila Emila přimět, aby snědl dušené růžové fazolky, poněvadž jíst zeleninu je zdravé. Ale Emil se vzepřel.

„Copak ty už vůbec nikdy nebudeš jíst zeleninu?“ zeptala se maminka.

„Budu,“ řekl Emil. „Ale jen zelenou.“

A potom si tajně sedl za vánoční stromeček a začal ho chroustat. Brzy ho to ale omrzelo, protože ho v puse píchal.

Takový umíněncem byl Emil. Chtěl o všem rozhodovat, o mamince i tatínkovi, o celém statku Kocouří a nejradši o všech lidech v Lönneberze, ovšem na to Lönneberští nepřistoupili.

„Chudáci Svenssonovic z Kocouří, ti mají pěkného darebáka,“ kroutili hlavami. „Z toho nikdy nic kloudného nevyroste.“

A to si mysleli v Lönneberze všichni. Kdyby bývali tušili, jak to s Emilem dopadne, nikdy by nic takového neříkali. Jen si představte, že by je kdy napadlo, že z Emila bude předseda obecního zastupí-

telstva, až dospěje. Vy asi přesně nevíte, co to je, být předseda obecního zastupitelstva, ale věřte, že to už něco znamená. A tím se nakonec Emil opravdu stal.

Ale teď zůstaňme u toho, co všechno se událo, když byl Emil malý a bydlel na statku Kocouří ve vesničce Lönneberga v kraji Smålandu ve Švédsku s ta-

tínkem Antonem Svenssonem a maminkou Almou a malou sestřičkou Idou. V Kocouří měli taky čeledína, ten se jmenoval Alfréd, a děvečku Linu. Za časů Emilova dětství měli v Lönneberze i všude jinde čeledíny a děvečky. Čeledínové orali, obstarávali koně a voly, svázeli seno, sázeli brambory a děvečky zase dojily, myly nádobí, drhly podlahy a zpívaly dětem.

Tak teď už víte, kdo všechno bydlel v Kocouří, otec Anton, maminka Alma, malá Ida, Alfréd a Lina. A kromě toho dva koně, pár volů, osm krav, tři vepři, deset oveček, patnáct slepic, jeden kohout, kočka a pes. A Emil.

Kocouří byl pěkný malý statek s dřevěným domkem natřeným na červeno na vršku mezi jabloněmi a šeříky. Kolem dokola ho obklopovala pole, luka, ohrady, jezero a jeden hlubokánský les.

V Kocouří mohlo být krásně a klid, jen kdyby tam nebydlel Emil.

„Ten kluk pořád vyvádí jenom samé skopičiny,“ vzdychala Lina. „A když už nerošťačí sám, tak se něco semele kolem něj. Takový dáreček aby člověk pohledal.“

Ale maminka Emila bránila.

„Tak hrozné to s ním zase není. Dneska štípl Idu jen jednou a trochu rozlil smetanu do kávy, nic víc... no, a ještě honil kočku kolem kurníku, to je pravda. Ale stejně mi připadá, že začíná být hodnější a poslušnější.“

Zlý Emil nebyl, to se tvrdit nedá. Měl moc rád malou Idu i kočku. Jenže Idu musel vždycky štípnout, protože jak jinak by ji přiměl, aby mu dala svůj krajíc chleba s marmeládou, a s kočkou se honil jen tak kamarádsky, protože chtěl vědět, jestli umí běhat stejně rychle jako ona. Ale to kočka nepochopila.

Tohle se stalo sedmého března, kdy Emil byl tak hodný, že Idu štípl jen jednou, trochu rozlil smetanu do kávy a honil kočku. Ale nyní uslyšíte o jiných dnech Emilova života, kdy se toho stalo mnohem víc, protože buď prováděl skopičiny, jak říkala Lina, nebo k něčemu došlo tak jako tak, protože kolem Emila se vždycky něco semlelo. Začneme tedy takhle:

ÚTERÝ 22. KVĚTNA

kdy Emil uvízl hlavou v polévkové míse

Toho dne měli u Svenssonových v Kocouří k obědu hovězí polévku. Lina ji nalila do kyticzkované polévkové mísy, všichni zasedli ke stolu a pustili se do jídla, hlavně Emil. Chutnalo mu a bylo to pořádně slyšet.

„Musíš tolik srkat?“ zeptala se maminka.

„Jinak by se nepoznalo, že to je polévka,“ odpověděl Emil. Tedy on to vlastně řekl takhle: „Japabyse jináč poznalo, že je to polívka.“ Ale teď tu smálandštinu radši necháme stranou.

Všichni se najedli, co hrdlo ráčí, a v míse nezůstalo nic. Vlastně zůstal tam zbyteček na dně. Takový malý hlt, a na ten měl Emil zálsuk. Jediný způsob, jak se k němu dostat, bylo strčit hlavu do mísy a vysrknout ho. To taky Emil udělal, a že ten žblunkot z mísy bylo slyšet. Když však chtěl hlavu z mísy vytáhnout,

nešlo to. Uvízl v ní. Emil se vyděsil, vyskočil od stolu, ale hlava mu vězela v polévkové míse jako v bečce.

Mísa mu docela zakrývala oči i uši. Emil tím protivným kusem nádobí škubal a křičel. I Linu to vyděsilo.

„Sváteční mísa!“ bědovala. „Taková pěkná kytičková mísa, z čeho teď budeme jíst polévku?“